

Warszawa, 10 lutego 1947 r.

URZĄD PATENTOWY

A01m 13/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 33246

Kl. ~~45~~ 1, 3/01

Instytut Badawczy Leśnictwa Ministerstwa Leśnictwa

45 l 13/00

(Warszawa, Polska)

Sposób wytwarzania cieczy zabezpieczającej rośliny uprawne od pasożytów grzybowych

Zgłoszono 14 czerwca 1946 r.

Udzielono 18 listopada 1946 r.

Przedmiotem wynalazku jest sposób wytwarzania cieczy, przeznaczonej do zabezpieczania roślin uprawnych od zarażenia i szkód, wyrządzanych przez pasożyty grzybowe. Ciecz wytwarzana sposobem według wynalazku nadaje się przede wszystkim do zabezpieczania takich roślin, których liście lub inne części są pokryte silnym nalotem woskowym, a wskutek tego zabezpieczanie ich innymi cieczami ogólnie znanymi, np. cieczą bordoską, burgundzką, siarkowowienną lub kalifornijską, nie daje dobrych rezultatów. Wymienione ciecze mają małą przyczepność, wskutek czego kropelki ich nie mogą się utrzymać na roślinach pokrytych nalotem woskowym i spływają na ziemię. Główną więc zaletą cieczy wytwarza-

nej sposobem według wynalazku jest jej znacznie zwiększona przyczepność w porównaniu z innymi znanymi i ogólnie stosowanymi cieczami, a tym samym możliwość zabezpieczania nią takich roślin, dla których zraszanie innymi cieczami jest bezskuteczne lub mało skuteczne. Ciecz wytwarza się z wody, siarki, wapna i jakiejkolwiek sztucznej żywicy z grupy żywic fenolowo-formalinowych, otrzymywanych drogą kondensacji w przemyśle tworzyw sztucznych. W celu otrzymania 100 litrów cieczy miesza się 100 litrów wody, 12 kg wapna palonego, 12 kg siarki i od 3 do 12 kg sztucznej żywicy, zależnie od jej jakości. Mieszaninę tę gotuje się w kotłach hermetycznie zamkniętych tak długo, aż sztuczna żywica i inne

składniki całkowicie się rozpuszczają. Powstaje w ten sposób ciecz stężona, barwy ciemno-brązowej o konsystencji syropu, zawierająca wielosiarczki, które przy zraszaniu roślin form wyższych nie są dla tych roślin szkodliwe, natomiast działają zabójczo na grzybnię i zarodniki pasożytów grzybowych. Sztuczna żywica z grupy żywic fenolowo-formalinowych jest właśnie tym czynnikiem, który zwiększa przyczepność cieczy i powoduje jej skuteczność działania na rośliny trudne do zabezpieczenia, pokryte silnym woskowym nalotem. W gospodarstwie leśnym ciecz otrzymywana sposobem według wynalazku powinna być stosowana przede wszystkim w szkółkach sosnowych dla zabezpieczenia siewek sosny pospolitej od zarażenia przez pasożyta, noszącego nazwę osutki sosnowej (*Lophodermium pinastri* Chev.). Paromiesieczne siewki sosny pospolitej posiadają pojedyncze igliwie, pokryte bardzo silnie nalotem woskowym. Wskutek tego znane ciecze w szkółkach sosnowych nie skutkują. Jednocześnie jest ogromna potrzeba zabezpieczenia tych szkółek, gdyż osutka sosnowa wyrządza w nich olbrzymie szkody. Ciecz otrzymywana sposobem według wynalazku

utrzymuje się na igłach paromiesiecznych siewek bardzo dobrze, pokrywa je trudno zmywalnym nalotem i w ten sposób zabezpiecza całkowicie od zarodników pasożyta. Do zraszania szkółek sosnowych należy stężoną ciecz rozcieńczyć czystą wodą, biorąc na każdą część cieczy tyle części wody, ile stopni stężenia w skali Baumego wykazuje ciecz stężona. Zrasza się w ciągu lata trzykrotnie zwykłymi opryskiwaczami, używanymi w ogrodnictwie.

Zastrzeżenie patentowe.

Sposób wytwarzania cieczy, zabezpieczającej rośliny uprawne od pasożytów grzybowych, znamienny tym, że do zwykłych składników cieczy siarkowo-wapiennej (woda, siarka, wapno) dodaje się jakiegokolwiek sztucznej żywicy z grupy żywic fenolowo-formalinowych w ilości od 1/8 do 1/2 części wagowej w stosunku do wagi suchej masy innych składników stałych.

Instytut Badawczy Leśnictwa
Ministerstwa Leśnictwa

Zastępca: Zofia Orłowska
adwokat